

Nejmoudřejší je číslo

**Almanach dětských literárních
prací
literární soutěže
O poklad strýca Juráša**

2014

Vydala v roce 2014 Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm, příspěvková organizace,
Bezručova 519, 756 61 Rožnov p. R., tel. 571 654 747,
www.knir.cz, knihovna@knir.cz, www.facebook.com/knir

Práce nebyly stylisticky upravovány

Sestavila: Ilona Kroupová

Vítězné práce vybrala porota ve složení: Richard Sobotka, Marie Eliášová, Ilona Kroupová

Náklad: 60 ks

2014

ISBN: 978-80-87334-20-1

Jakoby úvodem

Je číslo opravdu nejmoudřejší? Pro mne by takto nastavené zadání pro literární práci znamenalo hezkou chvíli pro přemítání. Asi by mne něco i napadlo, ale v tuto chvíli nemohu ručit výsledkem. Avšak o mou dospělou osobu na tomto místě vůbec nejde.

Důležité je, jak se s tímto tématem popasovaly děti rožnovských základních škol a gymnázia. A to se můžete dozvědět jedině tak, že si almanach, který je sestaven z porotou oceněných literárních prací, přečtete. Z tohoto místa bych chtěl členům poroty Iloně Kroupové, Richardu Sobotkovi a Marii Eliášové poděkovat, za jistě nelehký úkol. Protože vždy je těžké určit toho, kdo je nejlepší.

Jsem opravdu velmi rád, že se nám každoročně daří sestavovat takovéto almanachy. Dokládají totiž, že děti mají představivost a tu dovedou zhmotnit do psaného příběhu, básně či komiksu. To je dobré znamení do budoucna. Nemyslíte?

Pavel Zajíc
ředitel Městské knihovny Rožnov p.R.

Pátek třináctýho

Pavla Czekajová

5. třída, ZŠ Koryčanské Paseky

Ve třídě je většinou klid. Paní učitelka Brownová má velice tichou a pilnou třídu. Když je ale pátek třináctého, je všechno vzhůru nohama. Začalo to hned ráno.

Tereзка zapomněla domácí úkol, Martínek napsal slovo myš s měkkým i, Klárka natrhla list v učebnici a Kačence se vylilo pití do aktovky. Paní učitelce se nevedlo o moc líp. Když procházela při tělocviku s dětmi školní zahradou na hřiště, vypadl jí z kapsy telefon. Chtěla jej rychle zvednout a podívat se, jestli není rozbitý. V tom se Filip a Tomáš začali hádat a prát, paní učitelka se na ně otočila, nedala pozor a místo telefonu si do kapsy strčila obrovského slimáka.

Jak vidíte, škola byla ten den jedna velká katastrofa. Klárka usoudila, že v tak smolný den jako je tenhle pátek, bude lepší jít rovnou domů a zavřít se v pokoji. Pomalu znuděně kráčela k Hillovic domu.

Zvolna otevřela dveře a ucítila vůni koláčků linoucí se z kuchyně. Máma má asi dobrou náladu, že se dala do pečení. Jí se asi smůla v pátek třináctýho netýká. Klárka rychle odložila aktovku a spěchala do kuchyně. Do hlavy se jí náhle spolu s vůní vpletla myšlenka – tátovy koláčky. Takové přece dělávala máma jen pro něj. Byly to jeho oblíbené. Klárce se kolem srdce rozlil nepochopitelný ale velice příjemný pocit. Vzpomínky – ještě před půl rokem, když se vracovala ze školy, čekali na ni doma každé odpoledne máma s tátou a vyzvídali co nového ve škole. Pak ale táta onemocněl. Zprvu ležel doma v posteli, potom musel do nemocnice... Na židli vedle mámy seděla povědomá postava. Kláře se sevřel žaludek. Srdce měla až v krku. Táta... to je táta!!! Klára na tátu chvíli nevěřícně zírala, pak se mu vrhla kolem krku. Po tvářích jí stékaly slzy – slzy štěstí. Táta stisl Kláru pevně v náručí. „Zlatíčko, jsem zase doma a jsem zdravý. Všechno bude jako dřív.“

Ať už začal pátek třináctýho jakkoli a vyžádal si svoje oběti, byl to ten nejlepší den v Klárině životě.

Tučná čísla

Tereзка Bohuslavová

5. třída, ZŠ Koryčanské Paseky

Jednoho krásného podzimního odpoledne se domluvily dvě kamarádky 3 a 8, že si půjdou zaběhat. Osmička zjistila, že nedopne kalhoty a má kila navíc. Trojka se smála, ale smích jí brzy přešel. Zjistila, že má větší pozadí než osmička.

Obě doplnily pitný režim a s radostí se pustily do běhání.

Dny, týdny plynuly a holky se z velikosti 40 dostaly na velikost 36. Jásaly, že přebytná kila shodily a rozhodly se, že to půjdou oslavit do nákupního centra Nová Karolína.

Rozbily prasátka a na druhý den v 7:00 hod. vyrazily. Ráno se musely posílit kávičkou, aby je výlet neunavil. Přijely do velkoměsta a nestačily se divit. Byly zvyklé na malé občůdky a tržnice. Byly udivené, když spatřily jezdící schody a rozhodly se, že si půjdou zajezdit nahoru a dolů. Uviděly značkové obchody SPORTISIMO, A3 SPORT a INTERSPORT a vesele nakupovaly za peníze z ušetřěného prasátka.

Hodiny plynuly a bylo čas na oběd. Zašly si do restaurace na fit salát, který obsahoval jen samé zdravé suroviny. Děvčata byla spokojená, že se společný výlet vydařil a podrobnosti i dojmy probraly večer u šálku dobrého čaje .

Kateřina Fusková
5. třída, ZŠ Koryčanské Paseky

Jednou jsem si šla koupit boty na zimu. V obchodě jsem zjistila, že existuje číslování obuvi podle země, ve které byly vyrobeny. Tak například: velikost boty číslo šest, podle našeho číslování odpovídá velikosti třicet osm podle amerického číslování. Vyzkoušela jsem si kozačky o velikosti třicet osm, ale byly mi malé. Tak mi paní prodavačka změřila nohu a zjistila, že mám velikost třicet devět, což odpovídá šest a půlce, našeho číslování. Vyzkoušela jsem teda kozačky s číslem třicet devět a byly mi dobré. Zaplatila jsem, a vzala si nové botičky domů.

Číslování obuvi se mi moc líbí, jsem ráda, že se v tom už vyznám.

Cesta letopočtem

Johana Pěchová
1A8, Gymnázium

10:00; 1. července

Milý deníčku,

dnes je významný den, začínají letní prázdniny. Na tento ten čekám celých 10 měsíců. Zítra jedeme s Terkou, Ivou, Eliškou, Martinem a bráchou od Terky Tomášem do Řecka.

„.....ÁÁÁch“, vůně prázdnin je vážně skvělá. Z mého ranního snění, mě náhle vyruší mámin hlas: „Alice, hodláš ležet v posteli až do oběda? Sisi si ty dárky ráda rozbalí místo tebe.“ – Dárky! Už vstávám ani ne za minutu jsem oblečená. Dnes oslavím své 13. narozeniny. „Jůůůů, plavky.“ Nejsou to ale obyčejné plavky. Jsou značka Olewie, a musely být pěkně drahé.

13:00; 2. července

Konečně odjíždíme na letiště.

8:00; 3. července

„Vstávat“, budím holky“jedem prozkoumat pláž.“ Moře vypadalo po ránu nádherně. Na konci pláže

stál otevřených starý vagón. Terka do vagónu rychle vběhla. Vrátila se s obrovskou knihou, kterou sama málem neunesla. Chvilí jsme na ni zíraly a Iva ji nedočkavě otevřela. Uvnitř vypadala jako naše učebnice dějepisu, všude byly obrázky habsburských panovníků a mezi nimi obraz Rudolfa II. Tomáš chtěl knihu zavřít, ale když se dotkl stránek, začalo silně foukat a než jsme se vzpamatovali, byl fuč. – Normálně se vypařil.

Udělalí jsme kruh kolem knihy, chytli jsme se za ruce a Eliška se dotkla stránky s Rudolfem... „ÁÁÁÁ“něco mě bodlo do zad. A v tu chvíli jsme na pláži nebyli. Všichni lidé okolo nás vypadali divně. Ženy nosily šaty zdobené spoustou mašliček a krajek a muži zajímavé srandovní gatě a pláště. Všichni se na nás hlavně dívali. Já jsem na sobě tedy nic zajímavého neviděla. Kolem nás najednou prošel divný, pardon dost divný pán, který měl na sobě ty nejsrandovnější kalhoty na světě. Vyprskli jsme najednou smíchy. Ten člověk se na nás podíval, a z jeho výrazu bylo vidět, co si myslí, bylo to asi toto: „Čemu se smějí a proč se neukloní. Nesedíte tam tak!“ Z toho pohledu jsme se rozesmáli ještě víc. Ten muž luskl prsty a ukázal na nás. Ucítla jsem bolest na rameni, protože nás někdo zvedal. „ÁÁÁ“, začala Ela ječet. Dovedli nás do obrovského paláce. Přisahám byl to obrovský palác a ve středu obrovské síně seděl na obrovském křesle obrovský pán. Ne, ten pán obrovský nebyl jinak bylo všechno fakt velké. Ten dost divný pán jak ho Terka nazvala se bavil s tím dědkem co vypadal jako Rudolf počkat to je fakt on. Promnula jsem si oči, „to snad není možné“, začala jsem se v duchu uklidňovat, abych neječela nahlas. Všichni v sále na nás zírali. Já se zmožila na prosté „čau“. Ten Rudolf sestoupil z trůnu a řekl nám: „Vy připravíte kámen mudrců a já vám na oplátku dám, co budete žádat.“ „Fíha, berem“ odpověděla za nás všechny Terka.

Dovedli nás do plně vybaveně laboratoře. Vypadala jako naše laborka chemie, jen to všude bublalo a kouřilo. Než jsme se vzpamatovali, dveře se zaklaply. Naproti nám se ze tmy vynořila postava, byl to Tomáš. Všichni jsme se zaradovali. Radost ale netrvala dlouho. „Hele, ví někdo, jak vyrobit ten kámen mudrců, a co to vůbec je?“

Bylo ticho. Nikdo nic neřikal, tak bylo jasné, že nikdo nemá o kameni ani páru. Lítili jsme všichni v průšvih, a proto jsme začali uslovně přemýšlet. Najednou Martin vykřikl: „Mám to, obarvíme kámen barvičkami a je to. To přece musí vyjít.“ Já hledala kámen a zbytek míchal barvy. Když byl náš výtvar hotový, vypadal tak zajímavě, že jsme na chvíli začali věřit, že by mohl být kouzelný. Jenže nebyl, no nevadí. Zabušili jsme na dveře, aby nás pustili ven. Když jsme náš výtvar donesli Rudolfovi, vypadalo to, že je spokojený. Zeptal se nás, co si přejeme. Začaly se mi v hlavě vybavovat všechny dárky, které jsem si kdy přála. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli by byl lepší tablet nebo dotykáč. Než jsem se stačila ale nadechnout Tomáš vyhrkl: „Tu knihu na stole“. Rudolf nám ji beze slov podal. Tomáš jí rychle otevřel a zrovna na straně, kde mezi habsburky byla naše pláž. Rychle se jí dotkl a my všichni zmizeli. Co kdyby na ten podfuk přišel. HI HI.

Byl pátek 13. září. Obyčejná dívka, Vilma Holubová, které bylo necelých 13 let, bydlela v Plzni na ulici Srnčí 1303, měla velmi nešťastný den. Ráno zaspala a nestačila si nachystat věci do školy, protože by jí jinak ujel autobus. Po příchodu do školy se jí všichni spolužáci začali smát. Vilma nejprve nevěděla proč, ale později jí to došlo. Měla na sobě pyžamové kalhoty se srdíčkovým potiskem. Na testy se zapomněla naučit a ze zkoušení dostala pětky. Po vyučování se snažila stihnout autobus. Marně. Musela domů pěšky. Doma jí čekalo nemilé překvapení. Maminka zavelela, aby vysála celý dům a utřela prach. Jako všichni ostatní, Vilma nesnášela domácí práce, a tak není divu, že se jí do luxování vůbec nechtělo. Večer nemohla spát, protože byla utahaná z celého dne a navíc se nemohla dočkat, až další den oslaví svoje třinácté narozeniny. Byla už velmi unavená, ale nemohla usnout. Hlavou se jí honilo spoustu věcí. Raději se rozhodla počítat ovečky, aby se jí lépe usnulo. Polohlasem počítala: První ovečka vyběhla z ovčince, druhá ovečka vyběhla z ovčince, třetí ovečka, čtvrtá ovečka,..." Až se dopočítala ke třinácté ovečce, tak konečně usnula.

Zdálo se jí, že nastoupila do vlaku čísla 113. Sotva se pohodlně usadila u okna, vlak se rozjel. Míjela husté lesy, majestátní skály, divoké řeky i hluboká jezera. Cesta byla dlouhá a vlak nikde nezastavoval. Vilma byla příšerně zvědavá, kam vlastně vůbec jede. Napadalo jí spoustu věcí, jako třeba, že jede do Disneylandu, na cestu kolem světa, do ráje čokolád a mnoho dalších představ. Ve vlaku bylo jen pár cestujících a ti si spokojeně četli svoje knížky nebo časopisy. Nakonec to Vilmě nedalo, vstala ze sedadla a rozhlédla se kolem sebe. Zaujala ji paní s červeným kloboukem, která si četla časopis. Rozběhla se k ní a nesměle jí položila otázku: „Dobrý den, jsem Vilma. Kam prosím jede tento vlak?“ Paní se na ni koutkem oka podívala, ale dívka ji nezajímala a dál si četla svůj nudný časopis. Vilma si myslela, že ji buď neslyšela nebo nerozuměla, a tak si sedla na svoje místo. Po chvíli vlak zastavil. Cestující si sbalili svoje věci a vystoupili z vlaku. Paní v červeném klobouku také.

Vilma se rozhodovala, jestli má také vystoupit, aby se podívala, jak to tam venku vypadá, a nebo zůstat sedět v kupé. Zvědavost byla silnější. „Však co by se mi tam mohlo stát?“ pomyslela si. Stiskla pevně kliku, zatlačila vší silou, aby otevřela těžké dveře, ale v tom se vlak rozjel.

Zůstala v něm úplně sama. Chvilí tloukla na okno pěstí, ale nikdo ji neslyšel. Všimla si, jak míjí stanici s nápisem Město smrtihlavů. Sedla si na sedadlo a začala se bát jako nikdy před tím v jejím životě. Zrovna vjížděli do černého tunelu, když míjeli vlak, ve kterém se svítilo, ale nikdo v něm nebyl. Nechtěla si nad tím lámat hlavu, a když vyjeli z dlouhého a tajemného tunelu, tak se raději dívala ven na přírodu. Jeli kolem obrovského jezera, kochala se pohledem na rozlehlé a krásně zelené louky, na kterých se pásly krávy.

Náhle vlak hlasitě zabrzdil a zastavil. Z reproduktoru nad dveřmi se ozvalo starým a strašidelným hlasem: „Konečná!“ Vilma se koukla z okna, ale viděla jen obrovskou betonovou zeď, která se tyčila vysoko nad ní. Nesměle a plná obav se vysoukala z vlaku. Bylo nádherně, svítilo slunce a obloha byla bez mráčků. Před sebou uviděla modrou tabuli, na níž bylo vysokým písmem napsáno: Čokoládový Ráj. Vilma vešla průchodem na nástupiště a nevěřila svým očím. Lavičky byly z čokolády, stoly byly z čokolády, dokonce i chodník byl celý čokoládový. „Jak je možné, že se to všechno neroztopí, když svítí slunce?“, podívala se. Proběhla nádražím a ocitla se na čokoládovém náměstí s čokoládovou kašnou přesně jako z reklamy Orion, kterou znala. Na náměstí nikdo nebyl. Zvláštní, podivné až bizarní.

Obchody se jmenovaly podle čísel a první, na který se podívala, měl název Rychlá jednička. Ve výloze byly vystavené závodní kočárky. Dosti nudné. Přesto vešla dovnitř. Nikdo nikde, po prodáváči jakoby se zem slehla. Dále ji zaujal obchod Čokoládová třináctka. Tento obchod neměl výlohu, a tak se Vilma rozhodla podívat dovnitř. Zírala, nevěřila vlastním očím. V obchodě měli snad všechny druhy čokolády, od mandlové až po mrkvovou. Vybrala si kaktusovou. Když přišla k pultu, došlo jí, že v obchodě nikdo není. Ze všech stran se ozývaly podivné zvuky. Aby se ujistila, zeptala se: „Haló, je tady někdo?“. Žádná odpověď. Zvuky byly stále hlasitější a hlasitější, až se najednou odněkud vynořila svaštělá tvář a zaskřehotala: „Co si přeješ, děvenko?“ Vilma se vyděsila a na nic nečekala, odhodila čokoládu stranou a utíkala, co jí nohy stačily, neměla vůbec ponětí, kam běží. Zahnula do další ulice, ale podivná osůbka z obchodu jí byla stále v patách. Nevěděla, co má dělat. Nohy jako by zkameněly. Krev v žilách tuhla. Na útěk bylo zjevně pozdě.

Crrrrrr. Někde v dálce slyšela crnčení budíku a halekání maminky. Byl to jen pouhý sen. Jak ráda vstala z postele. Bůhví, jak to celé mohlo dopadnout.

Dobrodružství na Měsíci

Lukáš Kantor
6. B, ZŠ Videčská

Jednoho dne v létě roku 2013, jel Martin se svými rodiči na návštěvu k babičce. Cestou měli vážnou nehodu, po které zůstal Martin v bezvědomí. V nemocnici se mu zdál sen ...

Martin: Co se stalo? Kde to jsem? Co je za den? A ty jsi kdo?

Eva: Jmenuji se Eva a momentálně se nacházíš na základně na Měsíci. Je září roku 2030. Chceš se podívat po okolí?

Martin: Ano! Nikdy jsem na Měsíci nebyl.

Eva: Protože na Měsíci není vzduchová vrstva, musíme nosit oblečené skafandry, abychom se nepřehřáli nebo neprochladli a taky kyslíkové láhve se zásobou kyslíku.

Martin: Tak se jdeme obléknout, ne?

Eva: Ano!

Když byli oblečení, vydali se na prohlídku Měsíce.

Martin: Proč místo chůze tak divně skáču?

Eva: Je tu menší zemská přitažlivost, a tak máš pocit, že jsi lehčí.

Martin: Tak proto to vypadá, že skáču jako klokan.

Eva: Když máme tak málo kyslíku provezu tě raději měsíčním vozidlem.

Martin: Tady je to tak šedé, žádné květiny, stromy, voda. A co jsou to za divné díry? Moc se mi tu nelíbí.

Eva: To jsou krátery, které vznikají po pádu meteoritů.

Martin: A jak dlouho tu žiješ?

Eva: Na základně žiju s tátou už 2 roky on tady zkoumá Měsíc.

Martin: Jééé, a co to tam je? To vypadá jako americká vlajka.

Eva: Máš pravdu, to tu zanechali první lidé, kteří vkročili v roce 1969 na Měsíc.

Martin: Nevrátíme se už zpět na základnu?

Eva: Tak jedeme.

Martin: Jééé, co to jsou za lidé?

Eva: To jsou pracovníci naší základny a ten největší je můj otec - náš kapitán.

Kapitán: Ahoj děti, kde se tady berete?

Eva: Byla jsem Martinovi ukázat Měsíc.

Kapitán: Martine, jak se ti to tu líbí?

Martin: Je to tu zajímavé, ale na Zemi je to mnohem příjemnější. Chybí mi tady zvířata, stromy, voda a květiny. Země je víc barevná.

Kapitán: Děti tak šup na večeri, umýt a do postele.

Eva: Dobře!

Martin: Ano pane Kapitáne!

Děti usnuly.... Najednou se Martin probudil v bílé místnosti a nad ním se skláněla osoba v bílém plášti.

Martin: Kde to jsem? To už nejsem na Měsíci?

Doktor: Konečně ses probudil! Ležíš už druhý den po autonehodě v nemocnici.

Martin: Kde je maminka s tatínkem?

Rodiče: Martínku, celou dobu jsme tu byli s tebou. Už je ti dobře?

Martin: Zdál se mi krásný sen, našel jsem si kamarádku, která mi ukázala Měsíc. Ale jsem rád, že jsem se už probudil. Moc jste mi chyběli.

Můj podivný sen

Johanka Butorová

8. B, ZŠ Videčská

Když tak každý večer usínám, převaluji se zleva doprava a počítám černé ovce mezi bílými houfy...

Jedna...

Dvě...

Tři...ne. Třetí marně hledám. Běžím stádem a vůbec si neuvědomuji, že už vlastně spím. Běžím za černou ovci. Možná je v tom stádě jediná a počítám ji třikrát.

Přeskočí plot a já skočím za ní. Utíká přes zelené louky, kopce...dokonce peláší kolem dřevěné chaty.

Dva suky na dveřích vypadají skoro jako oči. Pozoruji ovci a pak stočím pohled na mě. Ach, Jak mám bujnou fantazii, když se mi zdají takové sny?

Běžím za černou ovci. Ta je ale rychlá, říkám si. Pořád rychleji a rychleji utíkám krajinou.

Už to není obyčejná krajina. Prašná cestička se klikatí mezi skalami a na obloze svítí měsíc i slunce vedle sebe.

A my utíkáme po cestě a ani jedna z nás není zadýchaná. Proč ji vlastně honím? Proč utíkám za ní? Ale není čas přemýšlet o zbytečných věcech. Jediné co vím je, že ji musím dohonit.

Ona zahla za roh a já za ní. A tu se podivuji: Kam zmizela?

Stojím na louce a pozoruji stádo ovcí. To, co vím jistě je, že černá tam není.
Procházím se houfem bílých ovcí a hledám tu svou. Tu černou.
Dívám se na ovce. Jako mrknutím oka se všechny ovce přebarví na černo. Jen jedna zůstane bílá.
Znova se rozběhnu za ovcí. Běžím kolem velkých hodin. A náhle...crrr!
Hodiny se rozdrncí tak, až mi to trhá uši. Černá ovce se rozplyne a já se probudím a vypnu budík.

Cesta letopočtem

Lenka Charvátová

9. A, ZŠ Pod Skalkou

Leden 1941, Londýn, Velká Británie

Už je to tady zase. Sirény. Letecký poplach. Zazní sirény a všichni vědí, co mají dělat. Utíkat. Běžet se schovat do nejbližšího krytu. Celý Londýn najednou zhasne, ponoří se do tmy. Sirény utichly. Město ztichlo. Jako by najednou zmizelo. Žádná světla, žádné zvuky. Každý se bojí špitnout nebo dokonce pohnout. Ulicím vládne ticho. Ale ne na dlouho.

Ano, už je slyším. Přilétají z dálky. Přilétají pod rouškou tmy. Dříve panující ticho vystřídal zvuk, jenž se bolestně vkrádá do našich duší a zanechává po sobě spoušť. Ne hlasitý či výrazný, ale tichý, přibližující se a tak děsivý, že ten, kdo ho už slyšel, kdo ví, co přináší, kdo ví, co bude, doufá a modlí se, aby rychle přešel a nikdy se nevracel. Jsou to oceloví ptáci s hákovým křížem na křídlech. Nemají ostrý zobák nebo silné drápy, přesto dokážou tolik ublížit. A nepřicházejí sami. Ruku v ruce s nimi kráčí úzkost, strach, bolest a smrt. Kde jsou oceloví ptáci, tam jsou oni také. Jejich věrní společníci. Zvuk se přibližuje a každým metrem sílí. A už to začalo.

Bum.... jedna, bum....dva, bum....tři. Všude kolem dopadá ztělesněná nenávisť protivníka. Vše vybuchuje, vše se hroutí. Lidé řvou, ale nikdo je neslyší. Řvou uvnitř. Ochromeni strachem, nevydají jedinou hlásku. Bum.... dvacet osm. Konec náletu. Oceloví ptáci se obracejí a spolu se svými společníky odlétají zpět do nitra pekel. Zvuk, ten nejhorší zvuk světa, mizí. Ale na jak dlouho?

Dvacet osm. Dvacet osm bomb za tento nálet.

Jen pár hodin zbývá do úsvitu. Do začátku dalšího, neméně krutého dne. Noc je sice tmavá, chladná a sklíčoví, ale zároveň nás chrání před utrpením při pohledu na dílo zkázy. Na dílo, které po sobě zanechali ti, kteří řídí svět.

Noc pominula a odkryla obraz děsivější, než na jaký byl kdokoliv připraven. Hyde Park a Kensingtons Gardens zmizely z povrchu zemského. Zbyla pouze suť, prach a díry v našich srdcích, které půjdou jen stěží zaplnit. Stromy a tráva zčernaly. Stejně jako duše přihlížejících. Většina nevydrží ten pohled na rozpadlé domy a ještě hůř, na kusy ohořelých těl, obrací se a odchází pryč. Chci udělat to samé, když vtom najednou uvidím ležet něco pod haldou sutí. Je to malý plyšový medvídek. Medvídek, který ztratil vše.

Počítám každou bombu, která na nás spadne, počítám každý den téhle kruté války, ale nikdy jsem nepočítala s tím, že pohled na jednoho medvídka může tolik, tolik bolet. A výsledkem, výsledkem toho všeho, nebudou čísla, která zařadíme do rovnic či (matematických výrazů, ale počet medvídků, kteří upadli, a zůstali ležet.

Věnováno všem padlým medvídkům v 2. světové válce.

Otec, matka, dítě = rodina Tereza Chamillová

8. A, ZŠ Pod Skalkou

Je to tak vždy? Štěstí, či náhoda? Pod pojmem rodina si určitě každý z nás představí dva rodiče, lidi, partnery, co jsou ve svazku manželském a jejich malé ratolesti. Bohužel v dnešní době se tato situace jeví jako téměř ojedinělá.

Proč?

Dnešní generace sice sní o rodině, domečku, příjezdové cestě s rodinným vozem a práci, která bude zajišťovat dostatek peněz na vyžití, ale více se zaměřuje na materiální stránku tohoto snu, než na budování kvalitních vztahů. Životní ambice ohledně fungování rodiny klade často až na poslední místo v životě. Když se jich zeptáte, proč dávají více prostoru studování, pracování a cestování, odpověď bude jasná: „Je krize, musíme co nejvíce studovat, abychom měli lepší postavení v práci, tím pádem i lepší plat.“

Lidé tak stráví spoustu času studiem, hledáním nových poznatků v oboru, a mnoho času věnují také hledání svého já - sebe samého.

Proč sebe samého?

Nemůžeme si hledat partnera pro vážný vztah, či dokonce pro život, aniž bychom věděli, čím jsme a čím chceme v životě být. Proto tato otázka...

Čím chci být?

Význam této otázky je hlubší, než jen vyptávání se na budoucí povolání, jako to dělaly paní učitelky v mateřských školách. Měli bychom se zamyslet nad sebou jako člověkem, který hledá společnost, práci, lásku, životní klid a spokojenost se sebou samým. Myslím si, že pokud si tyto věci neujasníme předem a nedáme si i pár zásadních pravidel, kterými bychom se měli v životě řídit, nemá smysl hledat partnera, se kterým bychom chtěli založit rodinu a strávit s ním zbytek života.

Proč?

Jednoduše, svou nejistotu v důležitých krocích a rozhodnutích ohledně společného života s partnerem můžete velice rychle přenést i na svoje děti, jejich myšlenkový směr a životní cíle. A je mi jasné, že toto byste způsobit opravdu nechtěli. Pokud jste si jisti sami sebou, znáte se, a máte svůj ujasněný žebříček hodnot a víte, čeho chcete dosáhnout a hlavně jakým způsobem se k tomu chcete dostat, jste na dobré cestě, protože jen tak můžete založit rodinu, která bude úplná, bude v ní láska, cit a porozumění.

Proč to tu vše zmiňuji?

Podívejte se na rodiny, kde se rodiče neustále hádají, děti v nich žijí ve strachu a nejistotě, nebo jsou oba rodiče rozvedení a své děti si mezi sebou přehazují jako horký brambor. Toto je jen náznak dnešní všední rodiny, už vůbec nezmiňuji týrané děti, drogy v rodinách, závislosti a spoustu dalších problémů.

Čím to je? Domnívám se, že výchovou. A proč výchovou?

Za výchovu svých dětí zodpovídají rodiče, to je jasné. Takže pokud rodiče nemají ve svém životě klid a pohodu, nemohou vyrovnaně vést rodinu a správně vychovávat děti. Ono se to nezdá, ale právě malé děti jsou velice citlivé na přenášení negativních emocí kvůli problémům u rodičů. Proto je vždy lepší si své problémy z minulosti vyřešit co nejdříve a nejdůkladněji.

Co z toho plyne?

Závislost, šikana, tyranství, podvody a spoustu jiných problémů, která vidíme u lidí, jsou výsledkem výchovy, výchova je záležitostí rodiny a rodina má stát na pevném základu, což je láska mezi partnery.

Myslím si, že kvalitní dobré rodiny nemůže v tomto světě nic nahradit, že také není nic krásnějšího než vzájemná láska a úcta v rodině. V takových rodinách budou vyrůstat šťastné děti, které tuto štafetu obdarování předají zase dalším generacím.

1912 - František

Barbora Koláčková

8. B, ZŠ Pod Skalkou

Babička mi vždycky vyprávěla o mém prapradědečkovi, který odplul do Ameriky. Teď Vám tento příběh povyprávím já.

Na úvod bych Vám chtěla sdělit pár faktů o mém prapradědečkovi. Byl to dědeček mého dědečka, čili pradědeček mé maminky a můj prapradědeček. Domníváme se, že se jmenoval František Bernátek a pocházel z Horní Bečvy. František měl přítelkyni, která se jmenovala Anežka Fojtášková a pocházela z Bílé - Hlavatá.

Píše se rok 1912 a František koupil dva lodní lístky do Německa. Jeden měl pro sebe a druhý pro svou milovanou přítelkyni Anežku. Plavbu měli dokonale naplánovanou, jenže v tom se Anežka dozvěděla, že je těhotná. Obávala se plavby s dítětem, a proto zůstala doma.

František tedy odcestoval sám. Fakta hovoří, že František mohl plout do Ameriky buď z Anglie, nebo z Německa. Je tady i možnost, že mohl plout slavným velikánem Titanikem, který odplul 10. dubna 1912 z Anglie. To do sebe dokonale zapadá, jestliže František někdy začátkem roku 1912 koupil dva lodní lístky na loď, která odplula z Německa do Anglie, mohl plout Titanicem, který odplul z Anglie do Ameriky.

Dejme tomu, že odcestoval v lednu roku 1912. Cesta do Německa mu mohla trvat asi 2 měsíce, když k tomu připočítáme, že si po cestě přivydělával na lodní lístek na Titanic. To znamená, že v Německu mohl být někdy začátkem března. Z Německa pluly jednou za měsíc lodě do Anglie. Nastoupil tedy někdy v březnu na loď, která plula do Anglie. Když byl v Anglii, měl tedy ještě pár měsíců na to, aby si vydělal peníze na lodní lístek.

Středa 10. dubna 1912.

Titanic odplouvá. První zastávka byla ve francouzském přístavu, kde se doplnily zásoby a naložili se další cestující.

Čtvrtek 11. dubna 1912.

Následovala další a také poslední zastávka v irském přístavu, kde se také doplnily zásoby, naložilo posledních 130 cestujících a naložilo 1 400 pytlů pošty. Na palubě už bylo více než 2 200 lidí, do kterých se započítávají samotní cestující, posádka lodi a také můj prapradědeček. Následovala cesta Atlantským oceánem.

Pátek 12. dubna 1912.

Plavba probíhala v pořádku, bez komplikací. Kapitán a důstojníci se dozvěděli zprávu o ledovém poli, které se nachází před Titanicem. Tyto zprávy přicházely radiodepešemi z různých lodí a parníků. Výskyty ledu byly zaznamenány na mapě, ale důstojníci se shodli, že neleží v plánované trase plavby.

Sobota 13. dubna 1912.

Plavba probíhala stejně poklidně jako předešlý den.

Neděle 14. dubna 1912.

V průběhu dne přicházely další zprávy se znepokojujícími informacemi o výskytu ledovců. Velení Titanicu mělo dostatek nashromážděných informací, ale se zprávami nenakládali dobře. Některé zprávy dokonce nedošly tam, kam měly. Hlídka zpozorovala ledovec před lodí. Kapitán hned přikázal „Stop!!“ Už ale bylo pozdě a Titanic pravým bokem narazil do ledovce a vznikla trhlina dlouhá 90 metrů.

Pondělí 15. dubna 1912.

Prohlídka poškozené přídě přinesla zjištění, že Titanic jde udržet na vodě 1 až 1 a půl hodiny. Asi 20 minut po půlnoci vydal kapitán rozkaz opustit loď. Podle lodních zvyklostí „ženy a děti první“. Záchranné čluny byly naplněny. Některé byly plné a některé poloplné. Ale proč poloplné? Kdyby je důstojníci naplnili, přežilo by třeba o několik desítek lidí více. Jakmile všechny čluny opustily loď, zbytek cestujících mělo, jak se lidově říká, smůlu. Velká chyba byla také, že bylo nedostatek záchranných člunů. Už nebylo úniku z potápějícího se Titanicu. Loď se potápěla a muzikanti hráli do poslední chvíle. Můj prapradědeček František se neozval. A tak se domníváme, že mohl být mezi těmi, kteří zahynuli na Titanicu.

Praprababičce Anežce se koncem roku 1912 narodil syn, kterého pojmenovala po otci František Bernátek. Anežka se nikdy neprovdala a vychovala svého syna Františka sama. Loni to bylo 100 let, co se Titanic potopil, a také 100 let od narození Františka Bernátka, mého pradědečka.

Kdyby Anežka odcestovala i přes to, že byla těhotná, nebyla bych tu já, moje sestra, moje maminka, ani můj dědeček.

Podle skutečné události.

Všechno má svůj čas

Michaela Šrámková
9. třída, ZŠ Valašská Bystřice

„Jsme připraveni!“ houkl na mého přítele muž v bílém plášti a stiskl jakousi páku a červené tlačítko.

„Co to je?“ nechápala jsem a obrátila jsem se na muže v bílém plášti.

„To je velice šikovná věc,“ usmál se lišácky. „Já sám jsem ji s tvým přítelem vymyslel, vynalezl a sestrojil.“

Povytáhla jsem obočí.

„To je stroj času,“ dodal rychle muž.

„Stroj času?“ podívala jsem se.

„Ano. Stroj času, ale ne ledajaký. Není to ten stroj času, kterým se můžeš pohybovat tam a zpátky. Z minulosti do budoucnosti. Tímhle se dostaneš jen do budoucnosti a to není vše! Dostaneš se do životních událostí, které opravdu nastanou, které tě neminou. Ale nejlepší je, že z každé té události si můžeš vzít nějakou věc a odnést si ji zpátky do přítomnosti.“

Hleděla jsem na něj jako u vytržení. „A kdy se vrátí?“ mávla jsem rukou směrem ke stroji, ve kterém před malou chvílí zmizel můj přítel.

„Sleduj,“ zmáčkl muž významně zelené tlačítko a páku vrátil na původní místo.

Netrvalo dlouho a můj přítel stál přede mnou. Nadšený.

„To si nedoveďeš představit!“ vychrtil ze sebe okamžitě. „Byl jsem v budoucnosti! Za dva roky dostanu novou práci a budeme mít spousty peněz! Budeme si žít jako králové! Chápeš? Chápeš to?“ jiskřily mu oči. „Abys mi věřila, podívej co ti nesu,“ řekl a vzápětí přede mě na stůl položil blýskavé šperky, prstýnky a všemožné třpytící se drobnůstky.

„To je neuvěřitelné!“ vyjekla jsem nadšením a vzala drahé šperky do rukou.

„Jak daleko jsi byl?“ zajímalo mě.

„Byl jsem v roce 2030, pět let od současnosti.“

„Páni,“ vydechla jsem užasle. „Dál jsi nebyl?“

„Zatím ne. Ale půjdu. Půjdu a uvidíš! Přinesu co budu moci a budeme se mít dobře už teď. Nehodlám čekat pět let!“ řekl a zmáčkl tlačítko. Ještě mi stihl krátce zamávat a potom zmizel.

Zálibně jsem si šperky prohlížela. Nemohla jsem uvěřit, že se něco tak úžasného podařilo vyvinout.

„Zeď se budou mít všichni lidé dobře,“ říkala jsem si pro sebe. „Všichni budou mít dostatek, protože co nemají teď, vezmou si z budoucnosti. Jak neuvěřitelné!“ opakovala jsem pořád.

Za pár chvil se můj přítel objevil. Opět pln nadšení.

„Budeme se mít tak dobře! Čeká nás úžasný život! Tak úžasný, že si to nedokážeš představit!“ oznamoval mi radostně. „Chtěl jsem ti přinést ukázat našeho syna, který se nám za pár let narodí, ale říkal jsem si, že by to bylo až příliš komplikované. Tak ti nesu jeho fotku,“ usmál se a podal mi 4D fotku našeho budoucího syna.

Jak to mám popisovat dál? Úžasný vynález, úžasný život. Můj přítel chodil každý den do budoucnosti a vracel se pln dobrých zpráv. Každým dnem zacházel dál a dál a jakmile se vrátil, líčil mi, co bude, nebude.

Až jednoho dne se můj přítel stále nevracel a nevracel.

Začala jsem mít obavy, a tak jsem mu šla naproti ke stroji času.

Stál tam však jenom onen muž v bílém plášti nervózně obcházející stroj času.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se ustaraně. Muž mlčel.

„Tak co se stalo?“ vyjekla jsem, když se mi stále žádná odpověď nedostávalo.

„Narazil na smrt,“ špitl muž. „Zašel moc daleko.“

Nechápala jsem. „Co to znamená?“

„To znamená, že už se nevrátí,“ řekl sklíčeně muž v bílém. „Chtěl vidět až moc, jenomže si neuvědomil, že jeho život také někde skončí. Zacházel stále dál a dál, až došel na místo, kde jeho život ukončila smrt.“

Krve by se ve mně v tu chvíli nedořežal. Nastala dlouhá pomlka. Muž v bílém ke mně přikročil a položil mi ruku na rameno.

„Víš..., není dobré zahrávat si s časem,“ řekl tiše. „Všechno má totiž svůj čas a pokoušet se ho předběhnout nemá smysl. Tvůj přítel nedbal mých varování. Já mu říkal, aby to nepřeháněl, nezahrával si s čísly, ve kterých má čas svůj vlastní řád, ale lidská zvědavost je lidská zvědavost.“

Trhla jsem sebou a prudce se posadila na posteli. Udýchaná jsem si v hlavě srovnávala sen, ze kterého jsem se právě probírala. „Ne, tohle není skutečnost. Tohle byl jenom pouhý sen,“ pomyslela jsem si s úlevou. Trochu jsem se vzpamatovala a oddychla si. Jak zvláštní sny se lidem někdy zdají. Kolikrát je i zapomenou, ale tenhle... Na ten já nikdy nezapomenu.

Nezapomenu na to, že se nevyplácí lidská zvědavost a chtění cestovat v čase, vidět svou budoucnost. Protože to všechno přijde samo. Proč předbíhat čas, když sám utíká dost rychle? Není důvod. Vždyť všechno má svůj čas.

Otec, matka, dítě

Matka, ta je hospodyně,
otec hlava rodiny,
dítě to je potěšení,
umí už číst noviny.

Otec, ten je číslo jedna,
matka ta je číslo dvě,
dítě trojka, těší ho to,
zpívá si a tancuje.

Matka peče velmi často,
upeče vždy kuřátko,
říkáme mu číslo čtyři,
pak ho sníme zakrátko.

Otec dělá dřevorubství,
je silný a odvážný.
Za den setne dva (tři) stromy,
večer přijde ztrhaný.

Lucie Trampotová

6. B, ZŠ Videčská

Dítě chodí do školy,
na den má dva úkoly.
Je to páťák, to se ví,
nic ho dělat nebaví.

Ještě máme jednu členku,
ta už s námi nebydlí.
Je jí třicet, mladá ženská,
má dva synky v obydlí.

My jsme teda dobrá trojka,
říkají vždy rodiče.
Když je smutno, jsem však ráda,
že ležím ve své postýlce.

Máme se tu spolu dobře,
žijeme si v pohodě.
Máme jenom velkou smůlu,
že nežijeme v přírodě.

Otec, matka, dítě

Příběh můj teď začíná,
co umí moje rodina.

Maminka když v práci není,
hned se pustí do vaření.
Výbornou bábovku peče
nic jí přitom neutěče.

Pošle tátů do garáže
on má totiž silné paže!
Poskládá nám třeba skříně,
do pokoje do kuchyně.
Adam mu jde pomáhat,
má to totiž strašně rád.

Já jdu radši pomoci mámě,
třeba nakoupit jí v krámě.
Potom jdem si všichni hrát,
postavíme z karet hrad.

Nela Kopecká

6. B, ZŠ Videčská

Když napadne první sníh,
jdeme jezdit na saních.
Sněhuláka postavíme,
s kočičkou se vyřadíme.

Zavoláme tetě Terce,
umí metat kotrmelce.
Vezme sebou svoje děti,
bude nás tam jako smetí.
To je vše, co říct jsem chtěla
Na shledanou, vaše Nela.

Otec, matka, dítě – rodina

Tereza Horáková

6. B, ZŠ Videčská

Dítě, otec, maminka,
to je správná rodinka,
vždy drží při sobě,
v nepohodě i pohodě.

Každé malé děťátko,
to je ale prasátko,
vždy když papá, pokypá se,
maminka má plno práce.

Každá správná maminka
to je ale chudinka.
Když vytírá je vkleče
a přitom ještě pečce.

Tatínek, otec rodiny
vaří nám tři hodiny.
Kafe, čaj a vaječina,
to je ale hostina.

Když rodinka vyrazí,
sbalí všechny věci,
mnoho kilometrů urazí
a přitom žádné kecý.

A když přijdou Vánoce
stromek krásně voní,
přijdou zase po roce
a zvony krásně zvoní.

Matematika a já v běžném životě

Vojtěch Pernica

9. A, ZŠ Videčská

Matematiku jsme se učili od první třídy
tehdy kdy jsme používali prašné křídý

Druhá třída byla těžší
každý hnedka hlavu svěší

Třetí třída byla stejně těžká,
až na to že nám přibyla rovnoběžka

Čtvrtá třída písemné sčítání a odčítání
u tabule bylo dost dlouhého postávání

Pátá třída krátké zlomečky
nepoužívali jsme jen dvojtečky

Šestá třída druhý stupeň samé úlohy
už nám všem z toho rostly parohy

V sedmé třídě už nevím co se mi to zjevuje
akorát vím, že mi to v hlavě rotuje

Osmá třída pořád samé rovnice
v sešitě toho mám tisíce

V deváté třídě nám nestačí ani tabulky
z tabulek si totiž zapamtujeme jen titulky

Na střední už zase tabulky
v hlavě už máme menší otvůrky

Na vyšce se s matikou rozloučíme
a zbytek života se s ní jen pozdravíme

Počítání oveček před usnutím, aneb, Můj nejzvláštnější sen

Vanessa Hoffmannová

6. B, ZŠ Videčská

Po dlouhém dni jdu spát,
i když bych úlohu měla psát.
Snad to ráno spočítám,
vyrovnám se elitám.

Myšlenky spát mi nedají.
Ovečky počítám potají.
Jedna, druhá, třetí,
čtvrtá někam letí.

Všechno mizí najednou,
vidím postavu tajemnou.
Poznávám tvář známou,
když setkávám se s touto dámou

Učitelka matematiky stojí přede mnou
a zadává mi práci písemnou.
Času mám dvě hodiny,
je to úkol pro hrdiny.

Učitelka pomalu mizí.
Sedím v místnosti cizí.
Pomalou a jistě začínám chápat,
že v tom budu jenom tápat.

Kde to ale vlastně jsem.
Ven vidím jen kulatým sklem.
Čísla od jedné do dvanácti.
Myslím, že jsem v pasti.

V hodinách zavřená,
co jen to znamená?
Ručičky ukazují zbylý čas,
když náhle slyším divný hlas.

Podivné stvoření vedle mě létá,
ta ovečka je prokletá.
Mluví podivným hlasem,
ať nedělám si hlavu s časem.

První úlohu tudíž čtu,
sečti jedno sto k druhému stu.
A pak ještě dvanáct přidej,
celé potom čtyřmi vyděl.

Nevím, co teď dělat mám,
bez kalkulačky to nespočítám.
Ovečka však najednou vysvětluje,
jak se správně postupuje.

Počítám teď podle rad,
v limitu to stihnu snad.
Šestkrát jsem se spletla.
Ovečka na zem slétla.

Znovu všechno vysvětluje.
Znalostmi mě překvapuje.
Poslední cvičení mi zbývá,
času však rychle ubývá.

Poslední minuta běží,
tohle stihnu jenom stěží.
Třicet vteřin do konce,
ještě chybí mi polovina vzorce.

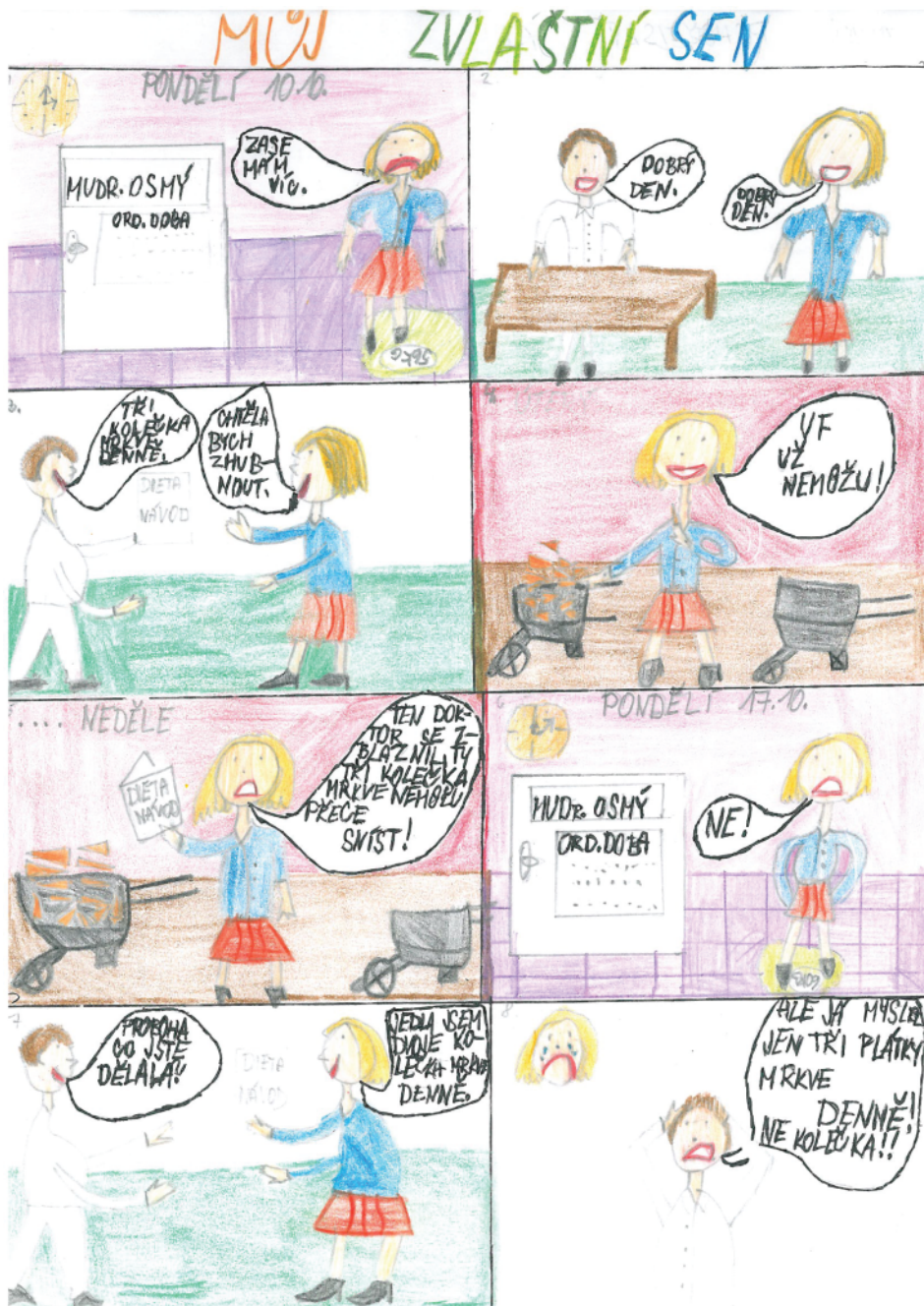
Nadzvukovou rychlostí,
využívám nových znalostí.
Odbyla má hodina druhá,
moje krev je v žilách tvrdá.

Zjevuje se učitelka zas.
Vem to všechno řas.
Odevzdávám práci písemnou,
očekávám reakci nepěknou.

Ovšem papír mi vrátí.
Byli se mnou všichni svatí.
Mám jedničku velikou,
takže nejsem nešikou

Známy zvuk se ozývá.
Rozloučit se, víc mi nezbyvá.
Poděkuji ovečce a zamávám
a budík rychle vypínám.

Všechno to byl jenom sen,
jsem ráda, že je zase den.
Na stole je ovšem úloha vyplněná.
A na ni plyšová ovečka položená.

Číslo a jejich role v našem světě
 Známe, ocenění kterého si nejvíce vážíme

Hodina Matematika

No fakt, je to pravda?
 Ani kdy - to už je nepravda

$2 + 2 = 4$

Sobota Pepík je doma

Já a dváček se baví už tu

První závezbová kniha

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

SARPE!

Pepíkovi je radši učebnice Jana Nováka
 Mladěle Pepík je Doma

Učebnice jsem se věděl a dváček si budu hrát na tabletu

Jedí den v škole / Příspěvek

Ne, ale to sás nevíš?
 No já jsem to sáček z'

Do jaké skupiny patří zálož?

Přík se poprvé v sobotu učil a jde do školy

Dobře jsem se věděl a dváček si budu hrát na tabletu

Myšič mi jdu zaganerovat z'.

Ano to je!

U Petra doma

Ale Pepík říká mi, že jsem to sáček z'.

PR 5

Pepíkova žákovská knížka potom co se učil.

Jupí! Končí knížka!

Čí 1

A to byla Pepíkova knížka

Lože si začínají zvažovat jako co mají. Měly by dělat si větší měřít,
Pročže všem nám, dříve. Radle mě je nymfomaniak, číst jedina. Proč? ...

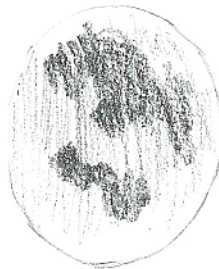
Jedna je planeta Země. Máš dionou
a jedina planeta, kde je život.

Jedno je slunce. Dává nám světlo
a energii.

Jedna je voda, která dává život
Planety a zvláště je pro život
moře.

Voda je síce dostatek je sion
jeden druh plýš

Každá je jediná epizoda v životě
možná, zvláště je půda a život
živější, také začíná svět.

Flora a fauna je toby se učím,
připraví a harmonické jsou životy
na planetě.

Lze vše spočítat?

Adéla Pašková

5. A, ZŠ Koryčanské Paseky

Je 1. 9.. Toto datum nemá Katka moc ráda, protože začíná nový školní rok. Tentokrát se na něj těší o to méně, neboť nastupuje do jiné školy. Pomalu se loudá a přemýšlí, jaká asi bude a hlavně – jak ji přijme nový kolektiv? Kéž by bylo 1. 7. – začátek 62 denních letních prázdnin!

Nastoupí do třídy s 28 žáky. Kluků je menšina, zdají se být v pohodě. S holkama to bude, asi, horší Katka se zaměřila na skupinku děvčat, která stojí v rohu a povýšeně si ji prohlíží. „No co, nějak to zvládnú! Přežila jsem horší věci!“, v duchu si pomyslí. Usedá do volné lavice a na stůl si pokládá pouzdro a poznámkový blok.

Nikdo si jí nevšímá, třída čeká na třídního učitele. Katka zaslechne, jak skupinka holek hodnotí sebe i své spolužáky. Děvčata si sama dávají vysoká ohodnocení, nazývají se „Devítka“, „Osmička“, „Sedmička“, ostatní jsou „Dvojky“, „Trojky“. Nějaká Sandra a ona – „ta Nová“ – jsou v jejich žebříčku nízko, jako „Jednička“ a „Nula“. Katka se nad tímto hodnocením zaráží. Jednak nechápe jeho smysl a pak: za „Jedničku“ je přece vždycky označován ten nejlepší! „Nule“ rozumí, něco jako „Nicka“ či „Páté kolo u vozu“. Nemá z toho dobrý pocit

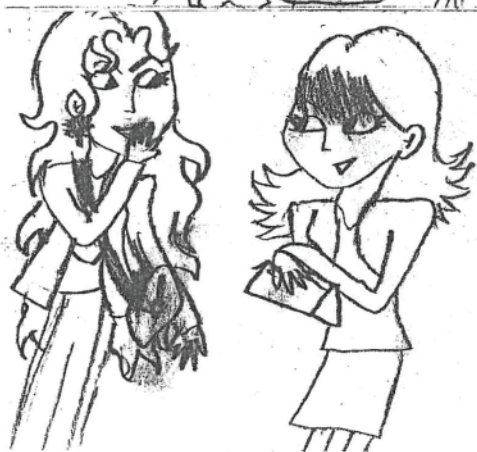
Náhle se k ní přiblíží jedna z těch vysoce ohodnocených dívek a beze slova jí vezme pouzdro. Katka se nestačí ohradit, protože do třídy vchází třídní učitel. Všechny žáky vítá a představuje i Katku. Kluci jí přátelsky pokynou, holky ji přehlíží. Jen jedna jí podá ruku a představí se jako Sandra.

Zazvoněním zvonku končí první den ve škole. Moc dobře pro ni školní docházka nezačala. Katka si v duchu probírá významná data, která znamenají volno: 28.9., 28.10., 17.11., 3 dny vánočních svátků, 31.12., 1.1., jarní prázdniny ...Všechna tato čísla pro ni znamenají čas, kdy se nebude muset vídat se spolužáky, kteří ji očividně mezi sebe nepřijali... Najednou si uvědomuje, že nemá pouzdro. Holky se škodolibě uchichtávají a odchází domů. Katka se bezradně ohlíží kolem sebe. Zůstala ve třídě sama

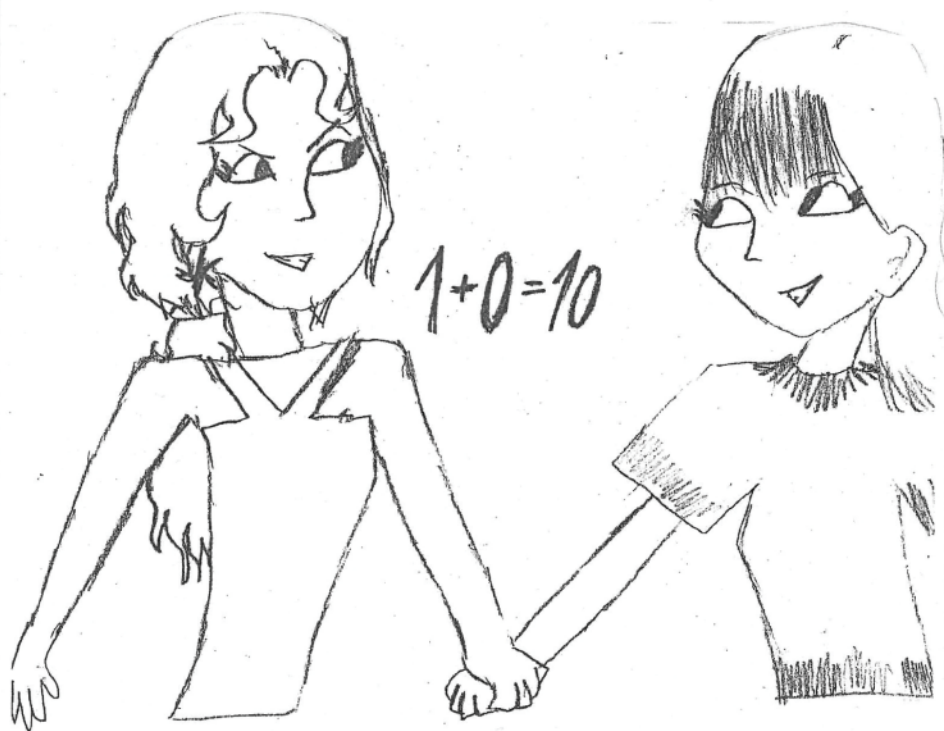
Vtom přichází Sandra. „Já jsem ta „Jednička“, říká s úsměvem a podává jí pouzdro, které děvčata ukryla do kapsy její bundy. „A já „Nula“, představí se jí rovněž s úsměvem Katka. „Holek si vůbec nevšímejí, jsou pitomé! Nešla bys se mnou do cukrárny? Ráda bych Tě lépe poznala!“, navrhuje Sandra a Katka s radostí přijímá.

Nad zmrzkou a zákusky si obě moc hezky popovídaly a skamarádily se. Uvědomily si, že mají k sobě velmi blízko a Katka náhle pocítila, že se do školy bude přece jen těšit, tak jako na všech 365 dní v roce! Z „Jedničky“ a „Nuly“ se staly nerozlučné kamarádky, které spolužačkám s hodnocením „9, 8, 7..“ ukázaly, že přátelství vytváří hodnocení i hodnotu nejvyšší. Spojením 1 + 0 vznikla pevná 10 a pevné přátelství vydrželo dívkám i po celý život!

Takže:

Kdo je vlastně „Jednička“ a kdo „Nula“?

OBSAH ALMANACHU

Próza 5. třída

1. Czekajová Pavla, 5.tř., ZŠ Koryčanské Paseky
2. Bohuslavová Tereza, 5.tř., ZŠ Koryčanské Paseky
3. Fusková Kateřina, 5.tř., ZŠ Koryčanské Paseky

Próza 6. – 7. třída

1. Pěchová Johana, 1A8, Gymnázium
2. Tomková Hedvika, 7. A., ZŠ Videčská
3. Kantor Lukáš, 6. B., ZŠ Videčská

Próza 8. – 9. třída

1. Butorová Johanka, 8. B., ZŠ Videčská
1. Charvátová Lenka, 9. A., ZŠ Pod Skalkou
2. Chamillová Tereza, 8. A., ZŠ Pod Skalkou
3. Kolářčková Barbora, 8. B., ZŠ Pod Skalkou
3. Šrámková Michaela, 9. tř., ZŠ Valašská Bystřice

Poezie 6. – 7. třída

1. Trampotová Lucie, 6.B., ZŠ Videčská
2. Kopecká Nela, 6. B., ZŠ Videčská
3. Horáková Tereza, 6. B., ZŠ Videčská

Poezie 8. – 9. třída

1. Pernica Vojtěch, 9. A., ZŠ Videčská
2. Hoffmannová Vanessa, 9. A., ZŠ Videčská

Komiks 6. – 7. třída

1. Pohořelský Tomáš, 7. A., ZŠ Videčská
2. Richtrová Sabina, 7. B., ZŠ Videčská

Komiks 8. – 9. třída

1. Mizera Ondřej, 8. A., ZŠ Videčská
2. Geppetová Adéla, 8. A., ZŠ Videčská

Komiks + text 5. třída

Zvláštní cena: Pašková Adéla, 5.A., ZŠ Koryčanské Paseky

Nejmoudřejší je číslo

*Almanach dětských literárních prací
literární soutěže
O poklad strýca Juráša*

Vydala v roce 2014 Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm, příspěvková organizace,
Bezručova 519, 756 61 Rožnov p. R., tel. 571 654 747,
www.knir.cz, knihovna@knir.cz, www.facebook.com/knir

Práce nebyly stylisticky upravovány

Sestavila: Ilona Kroupová

Náklad: 60 ks

2014

ISBN: 978-80-87334-20-1